

L'APUNT

Triomfar i, a més, ben de pressa

Lluís Llorca

Ser un gran èxit de vendes és el somni del 99,9% dels escriptors. El 0,1% restant menteix. Posats a demanar, que l'èxit sigui instantani, com el que està tenint Paula Hawkins amb *La noia del tren*. Per què? Perquè això permetrà gaudir dels guanys econòmics a l'autor que ha escrit l'obra i als editors que hi han apostat i no seran els hereus els que se'n beneficiaran. Deixant de

banda la Bíblia i l'Alcorà, les obres de Shakespeare i el *Quixot*, quins són els títols més venuts? *Història de dues ciutats* (1859), de Dickens, amb més de 200 milions d'exemplars venuts, *El senyor dels anells* (1955), de Tolkien (150 milions), i *El petit príncep* (1943), de Saint-Exupéry (140 milions). Tots de llarg recorregut. El veritable misteri, però, és com aconseguir triomfar.

Crònica cançó

Joan Manuel Serrat, ahir, al Teatre Grec de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

20.000 persones i "cap queixa"

Més que satisfeta va comparèixer Gemma Recoder, directora del Canet Rock, en la roda de premsa de valoració del festival, passades les quatre de la matinada. "No hem tingut cap queixa, tenim un públic molt fàcil i gens problemàtic", deia orgullosa. Gràcies, sobretot, a una empena en les vendes l'última setmana, el segon Canet Rock del segle XXI es va saldar amb 19.700 entrades venudes, a les quals cal sumar uns pocs centenars d'invitacions. Són 5.000 menys que el 2014, però suficients per fer un balanç satisfactori. El funcionament "perfecte" de les barres, les escasses cues per anar al lavabo i unes alteracions en l'horari anunciat de només mitja hora –handicaps de l'edició de l'any passat, de "sabor agre dolç", segons Recoder– van contribuir a l'èxit del Canet Rock 2015.

Tot indica que hi haurà no-

va edició l'any 2016, però la confirmació definitiva encara es farà esperar. Sí, però, que la presència exclusiva de músics catalans i el fet que hi hagi només un escenari són valors irrenunciables per a possibles edicions futures del Canet Rock. "Hi ha actualment tants festivals que, d'una manera o d'una altra, ens hem de posicionar. És cert que en el Canet Rock dels anys setanta van actuar grups internacionals com Blondie, però aquest cap de setmana mateix hi ha el Vida [a Vilanova i la Geltrú] i el vinent hi haurà el Cruïlla."

El concert de La Banda Impossible va ser el més destacat per Recoder. "Feia dies que insistia que la gent no era prou conscient del que es veuria, ja que sabem que seria una història excepcional. S'hi han produït unes quantes fotos de la història del rock d'aquest país." ■ G.V.

Serrat, per sempre

Jordi Bordes

Barcelona

Joan Manuel Serrat va arrencar la seva carrera artística fa mig segle. En aquella època, li deuriem posar l'etiqueta de cantautor. Durant cinc dècades ha demostrat que el seu ofici, en realitat, és un altre, el de connector. Perquè la seva partitura ha demostrat la capacitat de transitar per la història anònima de milions de persones i fer-hi estada. La connexió va més enllà del temps, de l'espai i del carnet polític. Sigui amb versos d'Antonio Machado o de Salvat-Papasseit, o amb el seu gust per les cançons carregades d'imatges un punt tendres, que de vegades assenyalen culpables i que sempre, sempre, acaben amb un vers final que dóna sentit al viatge de tres minuts de durada. Tot-hom va sortir satisfet: Serrat havia connectat, de nou.

Dissabte a la nit va fer la primera funció (renunciant a tot un emocio-

Serrat està preparat per aguantar quatre sessions més, de dues hores, en què inclou temes icònics

nant Xile-Argentina, advertia divertit) de les cinc que hi ha previstes al Grec. Se'l va notar ben preparat, amb fons per aguantar quatre sessions més de prop de dues hores en què deixa alguns temes icònics ("Kubala", cridaven dos germans d'uns 10 anys sense sort, perquè no va ser en el repertori). Ho va tancar amb un darrer bis que tothom va voler cantar: *Paraules d'amor*. La mitjana d'edat de la platea reflectia moltes dècades de complicitat amb la veu compromesa

i quasi sempre proporcionant optimisme en l'altre. La sornegueria no podia faltar, sobretot com a reacció als "guapo!" que li obsequiaven des de la grada: "Un èxit en un concert te'l poden donar 2.000 persones i te'l pot esguerrar només una" si no deixa de fer crits, entusiasmada.

El 2011, Noa actuava a l'Amfiteatre Grec i va rebre la visita d'un nano, un veí del teatre, arrelat al Poble-sec: Joan Manuel Serrat. Dissabte, Noa li va tornar la visita: va inflar d'elogis el cantant i la llengua i la cultura catalanes, va llegir en català i va incloure en la seva fresca intervenció un celebrat *Cant dels ocells*. Serrat, per la seva banda, seia i somreia. El cantant demostra ofici i no deixa que el concert es refredi amb contínues indicacions (amistoses) als músics per escurçar al màxim les pauses. Molt bon ambient a escena que es traduïa en un so curós, un punt divertit si la peça ho permetia. Serrat és un artista que es fa tan pròxim com les seves cançons de sempre. Són seves i, alhora, de cadascú. *Res no és mesquí*.